

LAURA KNEIDL
BIANCA IOSIVONI

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

ŘEKA ČASU

ROMÁN

PŮLNOČNÍ KRONIKY

ŘEKA ČASU

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2023

Cover © Sandra Taufer, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3400-9 (pdf)

LAURA KNEIDL
BIANCA IOSIVONI

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

ŘEKA ČASU

Pro Avu a Anabell

Playlist

Lana Del Rey – *Born to Die*
Linkin Park – *Skin To Bone*
Billie Eilish – *bury a friend*
Kamelot feat. Simone Simons – *The Haunting*
(*Somewhere in Time*)
Apocalyptica feat. Linda – *Faraway Vol. 2*
Nightwish – *Ocean Soul*
Ray Parker Jr. – *Ghostbusters*
Royal Blood – *Ten Tonne Skeleton*
grandson – *Bury Me Face Down*
Odesza – *My Friends Never Die*
Sumera – *Animal*
Nightwish – *High Hopes*
Christina Aguilera – *Haunted Heart*
The Bridge City Sinners – *Satan's Song*
Kyle Dixon & Michael Stein – *Stranger Things*
Billie Eilish – *all the good girls go to hell*
Beyoncé – *Haunted*
Tommee Profitt (feat. QUIVR) – *Shoot To Kill*
Natasha Blume – *Ghost*
Bring Me The Horizon – *Ludens*
FKA twigs – *cellophane*
The Marias – *Hush*
Machine Gun Kelly feat. Corpse – *DAYWALKER!*
David García Díaz & Passarella Death Squad – *Hela*

Co se dosud událo...

O tom, co se stalo s Roxy a Shawem v knize *Ve skrytu stínů* (1. díl) a s Wardenem a Cain v knize *Krvavá magie* (2. díl), se můžeš dočíst v části *Co se dosud událo...* ve třetím díle *Půlnočních kronik* s názvem *Temný amulet*.

Shrnutí příběhu *Temný amulet* si můžeš přečíst zde:

Pátrání po duších uniklých z podsvětí zavede Shawa, Ellu a Roxy přes půl Evropy až do Prahy. Zlaté město ve středu Evropy nenavštívil žádný Soul Hunter už několik desetiletí, a také proto se to tady hemží duchy. Ve městě se ukrývá i jeden z Roxyiných duchů – rusalka, která je známá tím, že své oběti mučí krutými psychologickými hrátkami. Roxy se dostane do jejích spárů a rusalka ji konfrontuje s jejími nejniternějšími obavami a pocity. Aby jí unikla, je Roxy nucena si přiznat, že za zmizení svého dvojčete Nialla může sama a že k Shawovi chová hluboké city. Roxy se z posledních sil podaří pomocí nového amuletu šestého stupně rusalku zničit. Magie tohoto amuletu je však mocná a vysává z Roxy její životní energii. Když ji Shaw a Ella spolu s lovci z pražské základny konečně najdou, je Roxy na pokraji smrti. Ukáže se, že v Roxyině výbavě se ocitl tzv. Temný amulet – defektní předmět, který Roxy zevnitř doslova požíral.

S Wardenovou pomocí zjistí, že amulet byl vyroben ze zbytků uměle vytvořeného upíra – jedné z těch příšer, které upíří král Isaac vyšlechtil ve svých laboratořích, aby zvětšil ubývající

populaci upírů. Načež upozorní všechny základny, aby z upírů prozatím žádné další amulety nevyráběly.

Poté, co se Roxy zotaví z účinků Temného amuletu a ze setkání s rusalkou, pokračuje se Shawem na své cestě Evropou, zatímco Ella zůstává v Praze, kde se dál stará o tamní problém s přemnoženými duchy.

Pátrání po Roxyiných duších nakonec oba lovce zavede přes Rakousko až do Rumunska. Po zkušenostech z posledních týdnů se Roxy rozhodne již nic neskrývat a dát citům, které chová k Shawovi, volný průběh – a on její vyznání bezvýhradně opětuje. Stráví spolu noc, avšak jejich společné štěstí netrvá dlouho, protože následujícího dne se na hradě Bran dostanou do krvavého boje s hordou strigoiů, při němž Shaw málem přijde o život. V poslední chvíli se mu podaří zachránit – a sice pomocí magie.

Roxy a Shaw jsou ohromeni, když se náhle objeví čaroděj Tarquin a prozradí jim, že Shaw byl kdysi Kane, mocný čaroděj a blízký důvěrník Baldura, a že zemřel před dvaceti lety v souboji s lovci. Oba si uvědomí si, že Roxy vypustila z podsvětí také Kaneovu duši.

Zaskočený a zmatený Shaw odchází s Tarquinem a opouští Roxy. Na hradě krále čarodějů Baldura je Shaw konfrontován se svým předchozím životem. Baldur chce přemístit jeho duši zpět do jeho starého těla, které pomocí magie zakonzervoval, čímž by Shaw zároveň získal zpět své vzpomínky na dřívější život. Ale Shaw váhá. Za svůj starý život by totiž musel draze zaplatit – svým novým životem.

Roxy mezitím sama odcestuje do Itálie, kde ji z Baldurova pověření napadne Tarquin a další čarodějové, ale Shaw jí přijde na pomoc. Příliš pozdě si oba uvědomí, že místo, kde se znovu setkávají, je místo z Giseliny vize smrti. Roxy je v souboji smrtelně zraněna čarodějem a umírá v Shawově náručí. Shaw však použije svou probuzenou magii, aby zakonzervoval Roxyino tělo,

které odnese zpět do londýnské základny. Pak se dá na útěk. Protože teď je z něj čarodějnický mistr-vyvrhel, který si znepřátelil jak lovce, tak i krále čarodějů.

1. KAPITOLA

Ella

Smrt mi byla důvěrně známá. Byla všudypřítomná. Dokázala jsem ji spatřit. A to, co po sobě zanechávala – duše mrtvých –, ovlivňovalo můj každodenní život Soul Huntress. V tuto chvíli jsem ji však vnímala jasněji než kdykoli předtím. Zachvěla jsem se, ale ne kvůli zimnímu chladu, který už několik dní sužoval Česko, ale kvůli tomuto místu, na kterém jsem vlastně vůbec neměla být.

V sedlecké kostnici.

Strčila jsem si do kapsy náradí, pomocí kterého jsem se dostala dovnitř, a ještě jednou se ohlédla, abych se ujistila, že mě nikdo nesleduje. Ale byla jsem na hřbitově sama a auto, které jsem si půjčila, bylo na parkovišti jediné. Nebyli tady ani žádní duchové, což mě nijak nepřekvapovalo, protože duše zemřelých se obvykle vyhýbají místům, jako jsou hřbitovy, krematoria nebo jiné prostory, které jim připomínají smrt.

Když jsem se ujistila, že tu kromě mě nikdo není, vplížila jsem se do kostnice a zavřela za sebou dveře s rozlomeným zámkem, aby nebylo vidět, že jsem se vloupala dovnitř, kdyby přece jen šel někdo kolem.

Jako lovkyně jsem zvyklá porušovat zákony, které si vymysleli lidé, ale dnes poprvé jsem pocítila strach a úzkost. V boji proti nočním příšerám jsou takové přestupky nevyhnutelné, ale já tu nejsem proto, abych dnes nějakou zničila. To, že jsem tady, je vlastně chyba, ale nebrání mi to pokračovat v tom, co jsem načala.

Objala jsem si tělo pažemi. V kostnici byla téměř úplná tma, až na několik hořících obětních svící před oltářem a světlo měsíce, který byl skoro v úplňku. Jeho svit sem dopadal oknem s polokruhovým obloukem a osvětloval velký krucifix, jehož stín se vznášel nade mnou. Nejsem věřící, přesto jsem při sestupu po schodech do kostnice pocítila velké znepokojení. Normální člověk se v takovém špatném osvětlení nejspíš nedokáže zorientovat, ale já jsem díky svým bystrým loveckým smyslům viděla všechno.

Ale nejraději bych neviděla vůbec nic.

Všude kolem lidské kosti. Desítky tisíc. Vykopané ze země a preparované. Uchované na věčnost tady zdobí kapli, která vypadá, jako by v ní přebývala sama smrt. Umně naaranžované se vršily nejen podél stěn, ale visely i ze stropu jako girlandy. Pravděpodobně nejhrozivější ozdobou kaple byl lustr vytvořený z osmi páteří a stovek, ne-li tisíců dalších kostí. Lebky různých velikostí, některé velmi malé, jistě patřily dětem, na mě zíraly svými prázdnými očnicemi a přinutily mě zapochybovat o mém plánu. I když musím uznat, že surovost tohoto umění v sobě skrývá i určitou krásu, pokud ji člověk chce vidět.

Odvrátila jsem pohled od lustru a zapudila myšlenky na všechny ty, kdo našli místo posledního odpočinku zrovna tady na tomto divném místě. Nejsem tady kvůli tomu, abych si hrála na turistku. Jsem tu, abych otevřela bránu do světa duchů – nebo se o to alespoň pokusila.

Všechny mé předchozí snahy selhaly a mně postupně docházel čas, protože tohle byla už sedmá z dvanácti Drsných nocí. Zbývala sice ještě úplňková noc na začátku ledna, ale pak už by trvalo dlouhé týdny, než by se mi naskytla další příležitost. Na rozdíl od brány do podsvětí, kterou je možné otevřít kdykoli, ale jen na určitých místech, se závoj halící vstup do světa duchů zvedá jen několik dní v roce. A nezáleží příliš na tom, kde k tomu dojde, ale po mých neúspěších z předchozích nocí

jistě nebude na škodu pokusit se o to na místě, kde je smrt tak všudypřítomná jako právě tady.

Postavila jsem se pod ten strašidelný lustr a zvedla pravou ruku. Na prostředníčku se mi zablýskl zlatý prsten s purpurovým kamenem. My lovci používáme tyto kameny k ovládnutí magie a doufám, že mi to pomůže vytvořit bránu do světa duchů.

S odhodláním jsem se zhluboka nadechla. Plíce mi naplnil chladný vzduch. Zavřela jsem oči a soustředila se. Nejen na magii, která dřímala v mém prstenu a kterou na krku ve svém amuletu nosí i Roxy. Ale taky na magii tam hluboko uvnitř mojí duše, na magii, s níž jsem se jako Soul Huntress narodila. Tahle magie je jako hřejivá záře, která se mi vždycky shromáždí kolem žaludku, vystoupá nahoru, dotkne se mého srdce a projde mi pažemi až ke konečkům prstů.

Přivítala jsem její teplo, které se spojilo s energií z mého prstenu, a otevřela jsem oči. Kolem mých prstů se omotaly nitky purpurové záře a tančily v rytmu, který dokáže vnímat jen magie samotná. Její síla vnesla do temné kaple světlo a vykreslila hluboké stíny v otvorech okolních lebek, které jako by mě s údivem pozorovaly.

Pocítila jsem husí kůži na zátylku. Stejně jako při předchozích pokusech jsem vnímala, jak se vzduch kolem mě mění. Závoj do světa duchů se zvedl. Mých vlasů se dotkl lehký vánek, přestože v kapli bylo naprosté bezvětří. Vlákna magie z mých prstů se proplétala, sílila a houstla, až nakonec vyrostla v bránu. Podaří se mi to tentokrát?

Svou magií jsem nahmatala energii vycházející z brány. Byla to stejná energie, která obklopuje duchy a pomáhá jim najít kořeny v našem světě. Jen my, lovci duší, jsme schopni ji vycítit, protože není silná a třaskavá. Je to jemná a neviditelná síla, kterou nelze odhalit pouhým okem.

S napětím jsem zadržela dech, soustředila se na svou magii a zatlačila do brány, abych ji otevřela. Nejprve lehce, pak stále

silněji. Už jsem to skoro dokázala! Moje magie nyní téměř dokonale osvětlovala kapli a zatlačila stíny do koutů. Najednou mi tohle místo nepřipadalo tolik tísnivé.

Když se v bráně objevila škvíra – ne, otvor – připravený mě pustit dovnitř, znervózněla jsem.

Zvedl se vítr. Kosti nad mou hlavou narážely jedna o druhou a mé vlasy mě šlehalý přes obličej, ale nenechala jsem se odradit. Dál jsem tlačila na bránu a snažila se ji otevřít, když vtom mě smetla tlaková vlna a mrštila mnou o stěnu. Náraz mi vyrazil dech a hlavou jsem třískla o jednu z lebek, které zdobily zeď.

Zasténala jsem a třela si místo na zátylku, v němž mi pulzovala tupá bolest. V kapli se opět setmělo. A brána se zavřela.

Do háje! Zase to nevyšlo. Pomalu jsem přestávala věřit, že se mi to vůbec kdy podaří. Možná mi prostě nebylo souzeno vstoupit do světa duchů – alespoň ne dokud budu naživu.

Celá otřesená jsem vstala a chystala se na druhý pokus, i když jsem byla už po tom prvním dost vyčerpaná. Tohle provází nadměrné používání magie vždycky, člověk se tak trochu cítí, jako by měl kocovinu. Ale ještě jsem nebyla připravená to vzdát.

Odhodlaně jsem zvedla ruku a chtěla znovu vyvolat kouzlo, když jsem zpozorovala, že mi chybí prsten. Musel mi sklouznout z prstu, což mohlo znamenat jedině: Jeho síla se vyčerpala. Amulet, který si lovec nasadí, totiž nelze sundat, dokud jeho nositel nezemře nebo dokud se veškerá jeho energie nespotřebuje.

Sklesle jsem spustila ruku. To bychom pro dnešek měli. Další noc bez vyhlídky na vstup do světa duchů. Další noc bez Owena a mého táty.

V krku jsem cítila knedlík. Polkla jsem, ale nedokázala jsem potlačit slzy zklamání, které se mi draly do očí. Víím, ještě není nic ztraceno, Drsné noci dosud neskončily. Ale přesto. Byla jsem si tak moc jistá, že tentokrát to vyjde. Zrovna tady, kde se smrt zdá být hmatatelnější než život. Tak proč to to sakra nefunguje?

Nejspíš proto, že říše mrtvých není stvořena pro živé, ozval se hluboko uvnitř hlas, který jsem však neposlouchala. Musím se naposledy setkat s Owenem a s tátou. Tolik mi chybí a nevím, jak mám bez nich dál žít. Bez Owenových hřejivých slov a tátových moudrých rad, které mě dřív provázely životem jako světlo temnotou.

Uvědomovala jsem si, že je nemůžu přivést zpátky. To nedokáže nikdo. Smrt je konečná, ale doufala jsem, ne, věřila, že by mi tohle poslední shledání konečně přineslo klid. Neměla jsem možnost se s tátou rozloučit a Owen... Mezi vši tou krví a bolestí jeho posledních chvil zůstalo tolik nevyřčených slov.

Pevně jsem zavřela oči, ale slzy to zastavit nepomohlo a mé zklamání ustoupilo smutku, který mě beze zbytku naplňoval už několik týdnů – ode Dne krveprolití. Už jsem si ani nepamatovala, jaké to je cítit něco jiného než bolestnou prázdnotu zažírající se do mých útrob a do srdce, které mě bolelo natolik, že jsem si chvílemi přála, aby raději přestalo bít.

Se vzlykotem jsem začala hledat svůj prsten, abych po sobě nezanechala žádnou stopu, když se náhle ozvala ohlušující rána. Pak druhá a třetí a pak další a další. Leknutím jsem sebou trhla. Na stěnách kostnice se mihotala barevná světla. *Ohňostroji.* V této samotě, v tomto vakuu smrti, jsem na to úplně zapomněla. Dnes je silvestr. Začal nový rok.

První rok mého života bez táty – a bez Owena.

„Šťastný nový rok,“ zašeptala jsem tiše a přemáhala slzy. Racht ohňostroje pohltil můj pláč.

2. KAPITOLA

Wayne

„Fuck!“ ujelo mi nechtěně.

Mým směrem se obrátilo několik překvapených a zčásti i rozhořčených pohledů, tomuhle slovu zjevně rozuměli i tady v Česku.

Dál už jsem se ovládal a potichu se sklonil ke své cestovní tašce, kterou jsem si před chvílí odložil uprostřed hlavní budovy letištní haly, ale tělo mě jaksi neposlouchalo. Všechno mě bolelo. Jizvy se mi kvůli chladnému počasí bolestivě stáhly a pochroumaná noha, která mě po dlouhém letu bolela tak, jak už dlouho ne, mi prakticky znemožňovala na tašku dosáhnout. To bych totiž musel upustit hůl a kleknout si na kolena. Jenomže kdybych to udělal, spadl bych na zem hned vedle tašky.

„Mohu vám jaksi pomoci?“ zeptal se kdosi lámanou angličtinou.

Zvedl jsem hlavu a spatřil ženu, již bylo nejméně dvakrát tolik let co mně a která vypadala trochu unaveně a ztrhaně. Pravděpodobně oslavovala celou noc až do rána příchod nového roku.

Nejdřív jsem chtěl její nabídku odmítnout. Zaprvé se mi vůbec nelíbí být odkázaný na pomoc druhých, a pak taky vezu v té tašce cenný a zároveň nebezpečný náklad, který bych jen nerad svěřoval do cizích rukou, takže jsem z Edinburghu přiletěl do Prahy pouze s příručním zavazadlem. Ovšem bez pomoci se tu nejspíš jen ztrapním a navíc ztratím drahocenný čas.

„Děkuji, to by od vás bylo milé.“

Žena se bez námahy sehnula pro zavazadlo. „Mám vaše taška odnést?“

„Ne, to zvládnou sám. Ještě jednou díky.“

„Ráda,“ řekla a podala mi tašku. Pokusil jsem se ji přehodit přes rameno, ale pod její tíhou jsem zavrával. Zraněná noha se mi podlomila a já jsem ztratil rovnováhu. Žena mě chytila za paži a zmírnila tak můj pád. Sice jsem přistál na zemi, ale alespoň jsem na ni nedopadl celou vahou. Zato hůl při nárazu na dlaždice pořádně zarámusila. I když v hale panoval čilý ruch a bylo tam dost hlučno, upoutal můj drobný incident pozornost okolních cestujících.

Muž s kufrem na kolečkách, který stál jen pár kroků ode mne, teď přispěchal k nám. Bez vyzvání mě vzal v podpaží a pomáhá mi vstát. Víím, že se jen snažil být milý, ale i tak mi přišlo krajně nevhodné, že se mě dotknul, aniž by se mě předtím dovolil. Společně s ženou mi pak pomohl na nohy, než se sehnul pro hůl a podal mi ji.

„Děkuji.“

„Jste v pořádku?“

Ne, nejsem.

„Ano, všechno je v nejlepším pořádku,“ zalhal jsem a usmál se – můj mizerný pokus jak zakrýt bolest a stud, který jsem v tu chvíli cítil. Víím, že mám štěstí, že jsem zůstal naživu. Mnozí z mých přátel a kolegů Den krveprolití nepřežili, přesto se mi tenhle stav, ta hrozná slabost a bezmocnost hnusily. Ještě před pár týdny jsem bez problémů zvedal sto dvacet kilo, a teď mě jedna desetakilová taška srazí na kolena.

„Chcete, abych vaše taška přece jen nesla?“ zeptala se žena opětovně.

Tentokrát jsem její nabídku přijal, abych si ušetřil další nepříjemné klopýtnutí.

Muž se rozloučil a žena mi vzala tašku. Dovedla mě k východu a spolu jsme vyšli z letištní haly.

Bylo už pozdě večer. Obloha byla jasná, ale nebyly vidět žádné hvězdy. Do tváří nám vál ledový vítr a vířil sněhový poprašek, který pokrýval všechno kolem – čekající taxíky, pouliční lampy, parkoviště, ulice a chodníky.

Chlad se mi zarýval do jizev, v nichž jsem beztak již cítil palčivou bolest. Ale nebyl to mráz, kvůli kterému jsem se chvěl, byli to duchové všude kolem. Ella všechny mé pokusy o kontakt odmítla, ale z vyprávění Wardena a Cain jsem se dověděl, že Praha má s duchy docela velký problém. Očividně jsem však rozsah tohoto pražského problému podcenil. Stačil jediný pohled a už jsem zachytil púl tuctu duchů, shromážděných u vchodu na letiště jako nějaký strašidelný uvítací výbor – bez kterého bych se klidně obešel.

Nikdy jsem duchy neměl rád, nesnášel jsem je. Nejenom že jejich pouhá existence člověku neustále připomínala smrt, ale taky odporovala veškeré logice a přírodním zákonům. Byli nevypočitatelní, a proto jsem se v minulosti často snažil lovu duchů vyhnout, na rozdíl od Elly nebo jejího otce Louise. Ne vždy se mi to podařilo. Ale kvůli tlaku a očekávání všech ostatních jsem nakonec složil zkoušku lovce duší. Teorii jsem znal, ale díky záplavě upírů v Edinburghu jsem ve své kariéře Soul Huntera nemusel pokračovat, takže moje znalosti ohledně duchů nebyly nejjobsáhlejší. Což mi dosud nijak nevadilo, protože radši bych bojoval s púltuctem krvežíznivců najednou, než abych se potýkal s jednou z těchto neviditelných bytostí.

„Jste ve městě pracovat, nebo soukromě?“ zeptala se žena, která mi nesla tašku.

Úplně mě vytrhla z myšlenek. Zmateně jsem se na ni podíval a chvíli mi trvalo, než mi došlo, na co se ptá.

„Pracovně,“ odpověděl jsem. Alespoň tak zněl oficiální důvod mé cesty. O mých dalších – soukromých – záměrech už nikdo nic nevěděl, dokonce ani Warden, i když jsem tušil, že mě můj nejlepší přítel už prokoukl.

„Co děláte?“

„Pracuju ve fitness branži.“ Tuhle výmluvu, nevinnou lež, používám bez problémů už léta. V podstatě to ani není lež, protože když zrovna nepracuji pro lovce, přivydělávám si jako trenér v posilovně. Tedy dělával jsem to tak, dokud mi banda upírů nerozbila nohu a neudělala si ze mě boxovací pytel.

Šli jsme ke stanovišti taxíků. S tou zatracenou nohou mi cesta tam připadala nekonečně dlouhá, ale nějak jsem to zvládl. Z jednoho z vozidel vystoupil řidič, vzal od ženy mou tašku a položil ji do kufru. Na poslední chvíli jsem ho zastavil a řekl mu, ať položí tašku na zadní sedadlo. Nechtěl jsem ji spouštět z očí.

„Děkuji vám za pomoc,“ řekl jsem ženě.

„Není za co a vítejte v Praze.“

Popřál jsem jí ještě hezký večer, nastoupil jsem do taxíku a oznámil řidiči adresu základny.

Ten překvapeně nakrčil čelo, ale dál se nevyptával a nastartoval motor.

Chvíli jsem počkal, pak jsem si přitáhl tašku k sobě a zkontroloval, jestli je můj drahocenný náklad neporušený. Mezi košilí, boxerkami a kalhotami jsem měl několik kouzelných amuletů. Dva amulety pro Roxy, prsten čtvrtého stupně pro Ellu a další amulety různých tvarů a různé síly pro ostatní lovce z pražské základny. Zdálo se, že je pád na podlahu nijak nepoškodil.

S úlevou jsem si oddechl, zatáhl zip tašky a přepnul telefon z režimu letadlo. Jako vždy v posledních týdnech jsem doufal, že budu mít nějakou zprávu od Elly, ale ani tentokrát se neozvala. Stejně tak nereagovala ani na zprávu, kterou jsem jí poslal těsně před svým odletem. Někdy si říkám, jestli si mě náhodou nezablokovala, takže nemá o mých pokusech se jí dovolat ani ponětí. Po dobré půlhodině jízdy taxík zastavil před něčím, co vypadalo jako opuštěné nádraží. Teď jsem pochopil, proč se předtím tak udiveně zamračil. Budova, před kterou jsme stáli, byla stará, zchátralá barabizna. Vypadala, jako by se měla každou chvíli

zřítit. Fasáda byla pokrytá nesčetnými graffiti, okna zabedněná a některé tašky ležely tak křivě, že by si člověk mohl myslet, že při příštím poryvu větru spadnou ze střechy dolů. Kdybych nevěděl, že lovci se někdy takto kryjí, myslel bych si, že mám špatnou adresu.

Zapltil jsem řidiči, přehodil si tašku přes rameno a opatrně, protože mě všechno tak nesnesitelně bolelo, jsem vystoupil z auta. Během jízdy jsem znovu a znovu viděl duchy – vlastně jich bylo docela dost –, ale v bezprostřední blízkosti základny už žádné ztracené duše vidět nebyly. Tady v okolí Ella očividně uklidila.

S pomocí hole jsem se dobelhal k nádražnímu vchodu. Ze dveří, které sem zřejmě dodatečně namontovali – stejně jako zvonek –, se odlupovala barva. Zazvonil jsem a naslouchal, jestli se uvnitř ozve nějaký zvuk, ale nic jsem neslyšel. Tak jsem tedy zaklepal a znovu čekal. Pak jsem netrpělivě znovu stiskl zvonek, když tu se náhle otevřely dveře a já se ocitl tváří v tvář téměř pohádkové postavě s barvou aury připomínající hlubokou džungli: všechny odstíny zelené, kterou jako květy prokládaly prvky červené, žluté a oranžové. Ani tetování na jejím krku bych nepotřeboval k tomu, abych poznal, že se jedná o Magic Huntress. Prozradil mi to její vzhled. Měla zelené oči a ve tváři jemné rysy, jež jí pomáhaly poblouznit tvory, které ničila.

„Hej, trochu trpělivosti.“

„Promiň, já... Prostě je mi zima.“

Lovkyně si založila ruce na hrudi. „A ty jsi kdo?“

„Wayne McKinley. WM280 312EDI,“ oznámil jsem jí své identifikační označení. Lovkyně se na mě zadívala, asi ještě na něco čekala, tak jsem dodal: „Ukázal bych ti své tetování, ale kvůli tomu bych si musel sundat bundu, a to nezvládnou. Teda pokud mi s tím nechceš pomoci.“

Dívka si mě prohlížela od hlavy až k patě, přičemž se její pohled zastavil nejprve na mé holi a nakonec u mých bílošedých očí, které mě neomylně identifikovaly jako Soul Huntera.

„Takové nabídky bys měl dělat jenom tehdy, pokud je myslíš vážně. Já jsem Birdie.“

Přinutil jsem se k úsměvu. „Těší mě, Birdie.“

„Pojď dál,“ ustoupila o krok stranou a rukou mi pokynula, ať vstoupím.

Za dveřmi se nacházela vstupní hala, která nebyla o nic méně zchátralá než fasáda tohoto nádraží. Ze stěn se loupala omítka, dlaždice na podlaze byly místy popraskané a škvírami ve zdivu a zabedněnými okny svištěl vítr.

Birdie za námi zamkla dveře. „Co tě přivádí k nám do Prahy?“

„Vezu zásilku amuletů,“ pozvedl jsem trochu ruku, v níž jsem držel tašku.

Birdie vytřeštila oči. „Soul Hunter jako kurýr? To vás je v Edinburghu takový nadbytek? To je jako kdyby Viktoru Sheenovi platili za pečení koláčů. To je nehorázné plýtvání penězi.“

Neměl jsem nejmenší tušení, kdo je Viktor Sheen, a tak jsem na její poznámku nereagoval a místo toho jí odpověděl na otázku. „Ne, jsme tam jenom já s Ellou.“

„A přesto jste teď oba tady?“

„Jo, a jak to tak vypadá, můžeme vám tady být dost užiteční.“

„Takže ty sis už všiml, jaký u nás máme problém s duchy?“

„Tss, to se přece nedá přehlídnout.“

„Jistě chceš za Roxy a Shawem.“

Přikývl jsem, i když jsem vlastně přijel za někým docela jiným. Ale nejdřív jsem musel splnit svůj závazek a amulety bezpečně doručit.

Birdie mě vedla z haly chodbou, která se rozbíhala do několika výcvikových místností, zbrojnice a dalších, z části prázdných místností. Navzdory pozdní hodině jsem zaslechl hlasy ostatních lovců a koutkem oka dva z nich zahlédl. Celkově však základna působila prázdným a opuštěným dojmem.

„To zranění máš ze Dne krveprolití?“ vyzvíдалa Birdie a při způsobila svůj krok tomu mému.

„Ano.“

„Sakra, to mě mrzí. Roxy a Shaw mi o tom vyprávěli, muselo to být strašné.“

„Slovo *strašné* to ani zdaleka nevystihuje.“

Birdie se na mě omluvně podívala. Zřejmě vycítila, že o tom nechci mluvit, a bez váhání změnila téma. V přívalu slov mi řekla o základně všechno, co bylo potřeba vědět. Moc jsem si toho nezapamatoval, až na to, že jsou tady obzvlášť pyšní na svůj zbrojní arzenál.

„Velitelem základny je Konstantin Krall. Právě teď je pryč, ale určitě se s ním brzy setkáš. Ta holka, co na nás právě tak jedovatě vykoukla z jedné z tělocvičen, je Pandora. Ovládá všechno, co způsobuje bolest a co má ostří,“ řekla Birdie, když jsme došli ke schodišti.

Zastavil jsem se. „Vy tady nemáte žádný výtah?“

Birdie se krátce podívala na moji hůl. „Teoreticky ano, ale prakticky je bohužel nefunkční. Potřebuješ pomoc?“

„Ne, to zvládnu,“ odpověděl jsem a doufal, že se nemýlím.

Posunul jsem si tašku o něco výš na rameno, do levé ruky vzal svou hůl a pravou se přidržoval zábradlí. Krok za krokem jsem se belhal po schodech nahoru a Birdie mě pozorně sledovala. Nesnáším takové situace. Věděl jsem, že bych měl být za její pozornost spíš vděčný. Kdybych nebyl zároveň Blood Hunterem, pravděpodobně bych svá zranění nepřezil, nebo bych teď seděl v kolečkovém křesle jako Holden Ivanov. Ale necítil jsem vděčnost. Chtěl jsem, aby bylo všechno jako dřív, ale to vůbec nebylo jisté. Žádný lékař, dokonce ani Ingrid Abrahamssonová, která patří k nejlepším ve svém oboru, mi nedokázal říct, jak to se mnou bude dál. V noze mám zlomených několik kostí, přetřhané nervy, šlachy a vazy a jiná zranění. A protože jsem ztratil spoustu krve, je mé tělo příliš slabé na to, aby se rychle uzdravilo; právě komplikace spojené s poraněním mi nyní působí všechny ty potíže. Doktorka Abrahamssonová si také

nebyla jistá, do jaké míry mohou geny Soul Huntera, které v sobě nosím, ovlivňovat moje schopnosti Blood Huntera se rychleji uzdravovat. Dosud jsem s tím neměl žádné problémy, ale doteď jsem taky nikdy nebyl tak vážně zraněný, takže mi nezbývalo než čekat. Možná se moje tělo ze všeho úplně zotaví – a možná taky ne. Pak už bych nikdy nezískal zpět svou dřívější ohebnost... a tato představa mě děsila víc než cokoli jiného.

Birdie na mě trpělivě čekala.

„Jestli tě to nějak utěší,“ řekla, když jsem vystoupal až nahoru, „tak po schodech nebudeš muset chodit často. Všechno, co potřebuješ, je dole, nahoře jsou jenom pokoje. Možná bychom pro tebe mohli zařídit i jeden z pokojů v přízemí. Je tu spousta místa, nikdo z místních lovců tu nepřespává.“

„To je v pořádku,“ uklidňoval jsem spíš sám sebe a rozhlédl se po horním patře základny, které bylo stejně ošuntělé jako přízemí. I tady se ze stěn olupovala omítka a podlaha pod mými kroky vrzala, až se Birdie konečně zastavila před jedněmi z dveří a zaklepala.

„Ano?“ zavolala Roxy za zavřenými dveřmi.

„To jsem já, Birdie. A mám s sebou návštěvu.“

„Návštěvu?“

Birdie otevřela dveře do Roxyina pokoje. Roxy ležela v posteli a právě se snažila posadit. Pohybovala se bolestivě pomalu, stav, který jsem velmi dobře chápal.

Slabě jsem se usmál. „Ahoj.“

Roxy vytřeštila své světle hnědé oči. Byla bledá a její pohled byl mdlý. Warden očividně nelhal, když říkal, že má Roxy za sebou těžký souboj. „Wayne? Co tady děláš?“

Vstoupil jsem dovnitř. „Přinesl jsem ti tvé nové amulety.“

„Proč?“

„A proč ne? Teď toho stejně moc dělat nemůžu a takhle jsem aspoň někomu užitečný.“ Slova, která jsem pronesl, mi v uších zněla hořčeji, než jsem zamýšlel.

Roxy se usmála: „Díky, vážím si toho.“

„Hej, co se to tu děje?“ ozval se najednou hlas za mnou. Otočil jsem se a spatřil, že se k nám blíží Shaw. Měl na sobě tepláky a obyčejné šedé triko a vlasy měl vlhké, jako by právě vyšel ze sprchy. „Pořádáte večírek beze mě?“

„Wayne přiletěl speciálně kvůli tomu, aby mi osobně doručil amulety,“ odpověděla Roxy.

Shaw mě na pozdrav poplácal po rameni. Na rozdíl od Roxy nevypadal překvapeně, že mě vidí. Měl jsem pocit, že tohohle týpka nic nedokáže rozhodit... teda až na upíry.

„Hrome, chlape, jak se máš?“

„Na hovno.“

„Jak vidím, tak se ti noha se ještě neuzdravila...“

„Ale jo, už to bylo o něco lepší, ale ten let mě úplně vyřídil.“

„Potřebuješ nějaké léky?“ vmísila se Birdie do hovoru.

Zavrtěl jsem hlavou. Ingrid mi dala zásobu prášků na tři týdny, která mi pravděpodobně vystačí na dva měsíce, protože se snažím neprat do svého těla chemikálie, jak jen to jde. Nějak už tu bolest vydržím. „Ale uvítal bych vlastní pokoj a něco k jídlu.“

„Tak já něco obstarám,“ přikývla Birdie, pak se vzdálila a nechala mě se Shawem a Roxy o samotě.

Podal jsem Shawovi tašku. Okamžitě pochopil, vzal si ji, podřepl a vylovil z ní amulety naskládané mezi mým oblečením. „Tu černou krabičku s prstenem čtvrtého stupně nechej uvnitř.“

„To je dárek pro Ellu, že jo?“ zeptal se Shaw a potutelně se usmál.

„Možná,“ odpověděl jsem vyhybavě. „A za předpokladu, že to dárek je... kde ji najdu?“

„V jejím pokoji,“ ukázala Roxy směrem ke dveřím.

„A kde má svůj pokoj?“

„Chodbou směrem dolů a pak po levé straně,“ odpověděl Shaw a podal Roxy její amulety.

„Díky,“ řekl jsem a snažil se ovládnout bouři emocí, která se mě právě snažila přemocť – i když Ella je to jediné, na co jsem dokázal myslet od chvíle, kdy jsem v Edinburghu nastoupil do letadla. Strašně jsem doufal, že se mnou bude mluvit, i když se mnou ode Dne krveprolití neprohodila ani slovo a ani se na mě nepodívala. Přesto jsem teď tady. Kvůli ní. Protože jsem prostě zatracený idiot.

3. KAPITOLA

Ella

O 10 měsíců dříve

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ popřála jsem si tiše a sfoukla osamělou svíčku na dortu stojícím na stole přede mnou.

Seděla jsem v kavárně naší základny, kde kromě mě byla jen hrstka dalších lovců, kteří si mě ale nevšíмали. Byl víkend a všichni, kdo zrovna nelovili, se pravděpodobně vydali do nočního Edinburghu za rozptýlením a zábavou, nebo pracovali, jako Cainin otec, který dělal vyhazovače v jednom z nejznámějších klubů ve městě. V klubu, kam jsme se s Cain, Julesem a Owenem chystali později, až sníme dort a já si rozbalím dárky. Ale tak nějak se mě začal zmocňovat pocit, že se tam nakonec nedostaneme. Snažila jsem se nebýt už dopředu zklamaná, jenomže jsem se na tento večer těšila tak moc, že to bylo téměř nemožné.

V posledních měsících jsme se my čtyři scházeli stále míň, všichni jsme měli spoustu povinností. Když jsme s Owenem zrovna necestovali po Evropě a nehonili duchy, brigádničila jsem v kavárně a Owen pracoval jako kurýr. Jules věnoval veškerý svůj čas kromě lovu studiu interiérového designu a Cain se ujala každého úkolu, který v základně dostala, jen aby se přiblížila svému cíli stát se jednou velitelkou. Na společné aktivity nám tak nezbývalo moc času – a to se samozřejmě týká i narozenin.

Vzala jsem si jednu ze čtyř vidliček, které jsem pro sebe a své přátele nachystala, a zabořila ji do dortu, aniž bych si kousek ukrojila. Myslím, že jediná výhoda toho, že své narozeniny slavím sama, byla, že pro mě zůstane taky víc dortu. Pak jsem si strčila do pusy jedno velké sousto a spokojeně si povzdechla. Aspoň že ten dort dobře chutná, další zklamání bych už asi neunesla.

„Nazdar.“

Překvapeně jsem zvedla hlavu a na zlomek vteřiny ve mně vzkličila naděje, že se mí přátelé vrátili. Ale nebyl to Owen s ostatními, byl to Wayne McKinley, kdo najednou stál přede mnou.

„Ahoj,“ odpověděla jsem udiveně.

„Je tu volno?“ ukázal na židli vedle mě.

„Jasně.“

Wayne se posadil.

Netušila jsem, co po mně chce, zvláště když se, soudíc podle jeho oblečení, chystá na lov. Měl na sobě černé tričko, zpod něhož mu na obou pažích vykukovalo jeho lovecké tetování. Vpravo měl symbol Blood Huntera a vlevo symbol Soul Huntera, každý s identifikátorem příslušné zkoušky. Wayne byl i mezi lovci zcela výjimečný. Narodil se se dvěma loveckými geny a jako Blood Hunter měl nejen schopnost rychlejšího hojení ran a dar cítit upíry, ale jako Soul Hunter také ovládal pohled do duše a dokázal tedy vidět duchy.

„Smím?“ podíval se na netknuté vidličky a talíře, které jsem pro své kamarády nachystala.

„Jistě,“ odpověděla jsem, i když jsem netušila, o co mu vlastně jde. S Waynem jsme se znali jen zběžně z oficiálních setkání a schůzek. Jako Blood Hunter byl neustále velmi zaneprázdněný, a i když byl pravou rukou našeho velitele základny, neměli jsme my dva téměř nic společného. Neboť všechno, co se týkalo Soul Hunterů, a tedy i mě, šlo přes mého otce.

Wayne si vzal vidličku, zabořil ji do mého dortu a ukrojil si ještě větší sousto než já před chvílí. Z koutku úst si pak slízl smetanu, která mu tam zůstala. Nechápatě jsem sledovala, jak si kousek po kousku pochutnává na dortu. Co se tu děje?

„Nevěděla jsem, že jíš dorty.“

Wayne si znova ukrojil kousek. „A co jiného mám s dortem dělat? Vykouřit ho?“

„No já nevím, ale... je v něm cukr.“

„No a?“

„No, tys přece zakázal v základně automat na sladkosti.“

„To jo, byl zbytečně nákladný.“

„Ale dělal lidi šťastnými.“

„Takže ty jsi teď nešťastná?“ zeptal se Wayne.

„Ne... ano, ale ne kvůli tomu automatu,“ odpověděla jsem, zaskočená vlastní otevřeností. Každému jinému lovcí bych pravděpodobně zalhala. „Dneska mám narozeniny a vlastně jsem je chtěla oslavit s kamarády.“

Těšila jsem se na pohodový večer s dárky a dortem, po kterém budou následovat barevné koktejly, hlasitá hudba a pevné odhodlání si s někým zatančit, dokud mě nezačnou bolet nohy. A možná, dost možná bych si dovolila nejít potom ten večer domů sama.

Wayne odložil vidličku a vážně se na mě podíval. „A kde jsou?“

„Na lovu. Cain s Julesem se právě vrátili z obchůzky, když je zavolali k nouzovému případu. Owen šel s nimi, aby to mohli rychleji dokončit, ale už jsou pryč dvě hodiny a já...“ nedořekla jsem větu, protože jsem si uvědomila, jak sobecky zním. Ti tři odešli, aby zachraňovali životy a riskovali tak své vlastní. „To je jedno, zapomeň na to.“

Wayne naklonil hlavu stranou a zamyšleně se na mě zadíval. Kdybych byla teenager, asi bych se červenala. Kdysi jsem totiž do něj byla neskutečně zabouchnutá. Tenkrát to byl ten starší, skvělý kluk, který vypadal zatraceně dobře. Připouštím, že i teď

vypadal pořád zatraceně dobře se svými hustými černými vlasy, třídním strništěm na výrazně formované čelisti a bledýma očima Soul Huntera, které ostře kontrastovaly s jeho snědou pletí. A ve slabých chvílích, když si například v tělocvičně svlékl tričko, jsem se ještě tu a tam přistihla, jak na něj potajmu civím... Ale samozřejmě bych to nikdy nikomu nepřiznala, ani svému nejlepšímu příteli.

„A co jste si na dnešní večer naplánovali?“

„Chtěli jsme jít do klubu, kde pracuje Andrew.“

Wayne zabručel něco, čemu jsem nerozuměla, a mezi obočím se mu vytvořila malá vráska, než se na mě znovu podíval. „A co bys řekla tomu, kdybych šel do klubu s tebou já?“

Jeho otázka pro mě byla zcela nečekaná a docela mě vyvedla z míry. „Cože?!“

Wayne se potutelně usmál. „No, ptal jsem se, jestli nechceš jít do klubu se mnou.“

„Ó... já... já nevím. A co ostatní?“

„Můžou se k nám připojit, až budou hotoví,“ odpověděl Wayne. „Ale jestli se mnou nechceš jít, nevádí, stačí jen říct.“

Zaváhala jsem. Ne proto, že bych s Waynem nechtěla trávit čas, ale proto, že mě jeho nabídka úplně zaskočila. Nečekala jsem, že se tento večer nakonec vyvrbí takhle, a chvíli mi trvalo, než jsem dokázala na Waynovo pozvání zareagovat. „Ano, chci, ale prosím, to přece nemusíš dělat, není to tvoje povinnost.“

„Já vím. Prostě si s tebou chci vyjít.“

Jeho slova mě znovu zaskočila. Myslí to, co řekl, stejně, jak jsem to pochopila? Nebo si jen něco namlouvám a domýšlím si v jeho slovech něco, co tam vůbec nebylo?

Netušila jsem, ale už mě nebavilo sedět tady tak sama. Napíšu Owenovi, aby řekl Cain a Julesovi, že mají za mnou přijít do klubu, až skončí. „Tak jo, souhlasím, pojďme.“

V uších mi silně duněly basy. Hudba linoucí se z reproduktorů vibrovala celým mým tělem.

Ten večer bylo v klubu plno. U dveří se vytvořila dlouhá fronta lidí čekajících na vstup, ale Waynovi a mně se díky Andrewovi podařilo dostat dovnitř, aniž bychom si ji museli vystát. Barevná světla blikala v rytmu a lámala se v umělém kouři vycházejícím z mlhovníků. Ačkoli jsem nevpila ještě ani kapku alkoholu, už jsem se cítila trochu opilá.

Klub se nacházel mimo centrum města ve staré zrekonstruované vile a rozkládal se na dvou podlažích. V dolní části byl prostorný taneční parket zaplněný do posledního centimetru. Tančící zpocená těla se vzájemně dotýkala v rytmu hudby. Ani přes všechny ty lidi nešlo přehlédnout bar s impozantní mozaikovou zrcadlovou stěnou, která nesčetněkrát odrážela a lámala světla a obrazy toho, co se v klubu dělo. Světelné cedule ukazovaly cestu k toaletám a po točitém schodišti se šlo do druhého patra, které bylo jakousi galerií. Když jsme tu bývali s přáteli, většinou jsme si našli stůl nahoře, protože tam byl ještě druhý, o něco menší bar.

Vytáhla jsem z kapsy mobil, abych se podívala, jestli mi Owen odepsal, ale neodepsal. Škoda, že tady se mnou Cain, Jules ani on nejsou, moc ráda bych s nimi svoje narozeniny oslavila. Ale pořád jsem doufala. Noc je ještě mladá a jejich lov snad brzy skončí. A alespoň je se mnou Wayne a já si rozhodně hodlám tenhle večer naplno užít.

Ukázala jsem Waynovi, aby šel za mnou, a společně jsme se prodírali davem k baru. Všechny stoličky u něj byly obsazené, ale nakonec jsme měli štěstí. Pár opírající se o barový pult se v tu chvíli odebral na taneční parket. Rychle jsme zabrali jejich místa a já jsem zamávala na barmana Colea. Měl krátké světlé vlasy a na sobě černé triko s logem klubu na levé straně hrudi.

„Hej, Rosie! Všechno nejlepší k narozeninám,“ pozdravil mě, široce se na mě usmál a naklonil se přes bar, aby mě objal. „Kde jsi nechala ostatní?“

„Bohužel mají nějakou práci. Cole, tohle je Wayne.“

Cole se na Wayna podíval. Přimhouřil oči a výraz jeho tváře na okamžik potemněl, ale pak zmizel stejně rychle, jako se objevil. Minulé léto jsem s Colem nějakou dobu chodila a možná by z toho bylo i něco víc, kdybych mu nemusela pořád lhát kvůli své práci u lovců. „Co si dáte?“

„Dvě vody a cokoli, co nám doporučíš.“

„Hned to bude, Rosie!“ Cole vytáhl zpod pultu dva poháry, naplnil je vodou a posunul je přes pult k nám, pak se pustil do přípravy nějaké specialitky.

„Proč ti říká Rosie?“ zeptal se Wayne, kterého dva kluci postřkovali mým směrem, když se snažili prodrat k baru.

Hrudí se dotkl mojí paže. Pouze náhodný dotek, který mě však nečekaně rozechvěl. Ale nehodlala jsem tomu věnovat větší pozornost. Určitě to nebylo kvůli Waynovi, ale jenom tímhle místem, které doslova sršelo sexuální energií. A taky určitě hrálo svou roli i to, že jsem po Coleovi už s nikým nespala. Je těžké se s někým seznámit, když je člověk pořád na cestách a během nich sdílí pokoj se svým bojovým partnerem. „Kvůli Rosie Huntington-Whiteleyové.“

„A to je kdo?“

„Modelka. Cole říkal, když jsme se poprvé setkali, že se jí podobám.“

„Aha,“ zabručel Wayne. „Chodíš sem často?“

„Co znamená často? Možná jednou za dva měsíce,“ odpověděla jsem a napila se vody. Ačkoli jsme ještě netancovali, už mi po zádech stékaly čůrky potu. Světla blikající nad našimi hlavami měnila odstíny červené na modrou, což odpovídalo tvrdým rytmům nové písničky, která začala hrát. „Už jsi tu někdy byl?“

„Jo, jednou s Wardenem na Queer Night.“

Povytáhla jsem obočí. „Ty jsi –“

„Ne,“ přerušil mě Wayne a okamžitě zavrtěl hlavou. „Ale Warden nechtěl jít sám a upřímně řečeno, bylo to docela fajn.“

Nikdy v životě jsem nedostal tolik komplimentů a telefonních čísel jako ten večer.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Opravdu?“

„Víš přece sám, že dobře vypadáš.“

Waynovi zacukaly koutky. „Ale rád bych to slyšel zrovna od tebe.“

V tlumeném světle klubu jsem si dovolila na Waynea pohlédnout. Než se se mnou vydal do klubu, převlékl se. Teď měl na sobě tmavé džíny s dírami na kolenou a černou košili, jež dokonale přiléhala k jeho širokým ramenům a ukazovala, že všechny ty hodiny strávené v tréninkových sálech nebyly promarněným časem. Na krku mu visel amulet prvního stupně a na prstech měl stříbrné prsteny. „Takže... vypadáš dobře.“

Waynův troufalý úšklebek se změnil v úsměv. Krásný úsměv, podle mého názoru až příliš zřídkavý. Vždycky vypadal tak vážně a zamyšleně, ale ne v tuhle chvíli. „Díky, taky vypadáš skvěle.“

Zakoulela jsem očima. „Jasně, šetři si laskavě své komplimenty z lítosti.“

„To rozhodně nebyl kompliment z lítosti.“

Wayne naklonil hlavu a pozorně si mě prohlížel stejným způsobem, jakým jsem se před několika vteřinami dívala já na něj.

I já jsem se předtím převlékla. Místo kalhot a tenisek jsem si na sebe vzala přiléhavé tmavomodré šaty a vysoké podpatky, díky nimž jsem byla skoro stejně vysoká jako on.

Lidé mimo základnu mi často říkali, jak neobvyklé oči mám, a žertovali, že díky šedé, téměř bílé barvě mých duhovek mají pocit, že jim vidím až na dno duše. Ani netušili, jak moc mají pravdu. A přesně tak jsem se teď cítila pod Waynovým drobnohledem. Ale na rozdíl od všech vtipálků, které jsem poznala v kavárně, kde pracuji, jsem věděla, že Wayne mi skutečně vidí do duše. Vidí tu část mého já, která přežije mou lidskou schránku. A já jsem viděla tu jeho.

Žádná duše není totožná s jinou a žádná není jednobarevná. Všechny jsou spektrem barev jako paprsek světla, který se láme v kaleidoskopu. Waynova duše měla tmavě modrou, teplou a příjemnou barvu, která vyzařovala klid a pohodu. Byla však protkaná tečkami jasně zelené, zářivě červené a oranžové a mnoha dalšími barvami, pestrými a rozmanitými jako světla, která nám trhaně blikala nad hlavami. „Doteď jsi mi nevěnoval žádný pohled.“

„Jsi si jistá?“

Ne, nejsem.

„Docela jo.“

„Tak to se pleteš,“ řekl Wayne a sklonil se ke mně, jako by se chtěl ujistit, že se jeho další slova neztratí v hlasité hudbě. „To, že na tebe nezírám tak okatě jako Cole, neznamená, že jsem slepý.“

Chtěla jsem se ho zeptat, co tím přesně myslí, ale v tu chvíli k nám přišel Cole s tácem, na něm několik panáků a dva koktejly.

„Narozeninový speciál pro oslavence!“ hlásil.

Wayne Coleovi poděkoval a posunul mu přes pult několik bankovek, pak podal dva panáky, jednoho z nich dal mně. „Všechno nejlepší, Ello. Na tebe!“ přitukl si se mnou, načež jsme si palčivou tekutinu současně nalili do krku.

Zalapala jsem po dechu a měla jsem pocit, že začnu plivat oheň, a Wayne se taky zašklebil.

Chvíli jsme na sebe zírali a pak jsme se od srdce rozesmáli.

„To bylo fakt nechutné,“ řekl Wayne, přesto si vzal dalšího panáka, tentokrát se zelenou tekutinou, která vypadala dost jedovatě.

„To jo, ale člověk se po tom hezky uvolní,“ přitukla jsem si s ním znovu a vypila další skleničku.

V břiše jsem cítila příjemné teplo, které se mi postupně rozlilo do celého těla. Neměla jsem v plánu se v ten večer opít, chtěla jsem se jenom pobavit a pro jednu zapomenout na aury a duchy kolem sebe. Přestože jsou nedílnou součástí mého života, je

pro mě těžké nevěnovat jim neustále pozornost. Dokonce i teď mou pozornost částečně přitahoval muž tančící sám pro sebe na okraji parketu a pro ostatní hosty neviditelný. Ale tenhle večer patřil jenom mně.

Sáhla jsem po třetím a posledním panáku, koplá ho do sebe, a pak si vzala větší sklenici s koktejlem. Byla to oranžovo-červená tekutina, na okraji zdobená jahodou, kterou jsem okamžitě slupla.

Wayne vytáhl ovoce ze své sklenice a dal mi ho do té mojí.

„Vy jste byli nedávno s Owenem na skok v Londýně, že?“ zeptal se Wayne a usrkl si koktejlu.

„Jo, na čtrnáct dní.“

„Měli jste hodně práce?“

Pokřčila jsem rameny, protože jsem vlastně neměla chuť se bavit o práci. „V Londýně je poměrně málo lovců s amulety vysokého stupně, takže jsme se tam postarali hlavně o duchy první a druhé fáze.“

„A potkala ses s Finnem?“

„Bohužel ne, byl na nějaké tajné misi se svou novou spolubojnicí Roxy, ale dva další lovci, Ripley a Dina, byli tak laskaví a ukázali nám město. Bylo to super, taky jsme s nimi zašli do baru *The Bloody Vampire*. Patří jedné Blood Huntress, Nale. Znáš ji?“

„Ne, v Londýně jsem bohužel nikdy nebyl. Vždycky jsem si tam chtěl zajet na prodloužený víkend, ale ještě se mi to nějak nepodařilo.“

„Škoda, je to fakt krásné město. Možná bys tam měl vzít svou další zakázku jako Soul Hunter,“ navrhla jsem a vzala si druhou jahodu.

„Uvidíme,“ odpověděl Wayne vyhýbavě.

Věděla jsem, že se specializuje na lov upírů, přestože má schopnost vidět do duše. Jeho rozhodnutí bylo ale pochopitelné, vždyť Edinburgh se upíry jen hemží.

Upila jsem trochu koktejlu. Chutnal báječně. Nádherně sladký, s lehce ostrou příchutí v závěru, která člověku připomněla, že nepije jenom džus. „Co děláš ve volném čase, když zrovna nelovíš?“

„Obvykle trénuju.“

„A když právě netrénuješ?“

Wayne zaváhal. „Pak... já nevím... spím, vařím nebo jím. Nic zajímavého.“

„Můj život není kromě cestování taky nijak vzrušující,“ přiznala jsem. Možná to byl nějaký přírodní zákon, že život lovců určovaly noční příšery. Bylo mi záhadou, jak se ostatním lovcům podařilo založit si rodinu, například Waynevě spolubojovnici Evě. Byla vdaná za policistu a nedávno odešla na mateřskou dovolenou, která pro nás lovce začíná na začátku těhotenství, protože naše povolání je zkrátka příliš nebezpečné na to, aby chom ho vykonávali s dítětem v bříšku.

„Mimochodem, jak se má Eva?“ zajímalo mě. Zнала jsem ji jen zběžně a všechno, co jsem o ní věděla, jsem měla od Cain. Wayne a Eva byli její mentoři, a taky Wardenovi, když tehdy oba skládali lovecké zkoušky. Mě, na druhou stranu, zkoušel táta – což bohužel automaticky neznamenalo, že pro mě byla zkouška jednodušší. Spíš naopak.

„Docela dobře, hledají si s manželem dům. Myslím, že na trhu nemovitostí je velká konkurence, i když má člověk dobrou práci jako Theo. Ale říkala, že to bude v pohodě.“

„To je fajn. To mě za oba těší.“

„Mě taky,“ odvětil Wayne a zhluboka si povzdechl. Poznala jsem, že bude následovat ještě nějaké ‚ale‘. „Jen bych si přál, aby mě přestala pořád dávat dohromady se svými kamarádkami. Od té doby, co otěhotněla, je tím úplně posedlá. Za poslední tři měsíce jsem byl na více schůzkách naslepo než za všechny předchozí roky.“

„A žádná z těch holek se ti nelíbila?“ zeptala jsem se a rychle jsem se napila, abych spolkla ten zvláště ošklivý pocit, který se mě zmocňoval. Nevěděla jsem proč, ale v tu chvíli se mi představa Wayne s jinou ženou nelíbila. I když jsem k tomu neměla žádný důvod, vždyť jsme spolu až do dnešního večera prohodili sotva víc jen než pár slov.

Wayne zavrtěl hlavou. „Ne, vlastně ani ne.“

Pocítila jsem nutkání si s úlevou vydechnout. „Proč ne?“

„Nevím, prostě ani jedna nebyla můj typ.“

„A kdo je tvůj typ?“ vyzvídala jsem opatrně.

Waynovi chvíli trvalo, než odpověděl. Zamyšleně sklonil hlavu, ale pořád se mi díval přímo do očí. Pak pohledem přejel po mých odhalených pažích a výstříhu až k místu, kde byl na stehnech lem šatů.

Polilo mě horko a všude, kde jsem vnímala jeho pohled, jsem cítila mravenčení. Tichý hlásek někde uvnitř doufal, že řekne něco kýčovitého a romantického, jako třeba: „*Ty, Ello, jsi můj typ*.“ a pak se ke mně skloní a políbí mě. Protože on je stoprocentně můj typ... Ale něco takového se samozřejmě nestalo.

„Nevím,“ odpověděl Wayne po nekonečně dlouhé chvíli a znovu se mi podíval do očí. „Myslím, že teď prostě nemám zájem o nějaký vztah. A co ty? Máš někoho?“

„Ne.“

Wayne zamžoural směrem k baru. „A co Cole?“

„Co s ním má jako být?“

„Pořád na tebe zírá.“

„My... Loni v létě jsme spolu něco měli.“

Wayne zvedl obočí. „Nepovídej!“

„Jo, prostě něco,“ odpověděla jsem vyhýbavě, ne proto, že by mi to bylo nepříjemné, ale protože jsem nečekala, že se náš rozhovor bude ubírat tímto směrem. A už vůbec bych nečekala, že se s tím budu svěřovat zrovna Waynovi. Po téhle stránce ho vůbec neznám; ovšem dosud jsem ho zažila hlavně na základně,

většinou v rámci nějakých služebních porad. Vždycky působil tak zodpovědně a dospěle, že bylo snadné přehlédnout, že mu je teprve něco přes dvacet.

Wayne se hluboce zasmál. „Chápu. A měla jsi od toho něčeho s Colem ještě nějaké další *něco*?“

„Ne, bohužel ne.“

Znovu povytáhl obočí. „Bohužel?“

Usrkla jsem koktejl, jako by tenhle oranžovo-červený nápoj byl čirým sebevědomím v tekuté podobě. „Hmm, co na to říct? Někdy mi prostě tenhle druh blízkosti chybí.“

„Já jsem na tom podobně.“

Waynovo přiznání mi vyrazilo dech – a taky mě poněkud mátló. „Takže tys neměl nic s žádnou z Eviných kamarádek...“ řekla jsem zaraženě.

„Ne, jak jsem řekl, nebyly můj typ.“

„Chá–, chápu,“ vykoktala jsem ze sebe a znovu se napila koktejl, tentokrát pořádně, protože jsem vůbec netušila, kam tenhle rozhovor právě směřuje. Jediné, co jsem věděla, bylo, že se mi zdánlivě bezdůvodně rozbušilo srdce a že Wayne neuvěřitelně hezky voněl, nějakou vodou po holení, jejíž hořkou, kořeněnou vůni jsem nedokázala nikam přesně zařadit. Nejraději bych se k němu naklonila a přitiskla mu nos ke krku, ale možná že už jsem byla jen přiopilá.

„Máš chuť si zatančit?“ zeptal se Wayne, když dopil svůj koktejl.

Přikývla jsem, protože jsem, upřímně řečeno, neměla tušení, u čeho by nakonec náš rozhovor skončil.

Wayne postavil moji sklenku s koktejlem na pult, chytil mě za ruku a odvedl na přeplněný taneční parket, kde se o sebe zpocená těla otírala v rytmu nějakého remixu.

Normálně by to nebylo nic, po čem bych nějak zvlášť toužila, ale dnes jsem se chtěla bavit a nad ničím nepřemýšlet. Zhluboka jsem se nadechla těžkého, vydýchaného vzduchu.

S Waynem jsme se protlačili davem. Světla nad našimi hlavami divoce blikala a mlhovník vychrlil další várku chladivého kouře. Smála jsem se, začala jsem tančit a vůbec mě nezajímalo, jak u toho vypadám. Hlavně že jsem se dobře bavila, a to bylo vše, na čem mi v tu chvíli záleželo. Wayne se ke mně připojil. Rytmicky kroužil boky a pohyboval se v rytmu hudby. Nepřekvapilo mě, že je dobrý tanečník. Jako Blood Hunter uměl své tělo dokonale ovládat, a to se projevovalo nejen při lovu, ale i na tanečním parketu. Na okamžik mi projela hlavou myšlenka, jestli se takhle umí pohybovat i v jiných situacích...

Mezi všemi těmi soulovými, popovými a hiphopovými písněmi se konečně rozjela rocková skladba, kterou jsem znala, a z plných plic jsem začala zpívat.

Natáhla jsem ruce do vzduchu a nechala se unášet hudbou. Stále víc jsem se dostávala do transu, v němž neexistují ani upíři a vlkodlaci, ani duchové. Aury lidí kolem splynuly do barevné záře.

O několik minut později dozněly tvrdé basové tóny, které rozechvívaly podlahu klubu, a nahradila je jemnější melodie. Lidé na tanečním parketu se zklidnili. Světla reflektorů se ztlumila a tančící se shlukli do dvojic. Podívala jsem se na Wayna a chtěla mu navrhnout malou přestávku, ale to už mě svými hřejivými dlaněmi chytil za boky. Když si mě přitáhl k sobě, tiše jsem zalapala po dechu. Potom jsme tančili tělo na tělo, takže jsem vnímala už jenom jeho.

„Je to tak v pohodě?“ zeptal se mě ochraptěle přímo do ucha.

Přikývla jsem a objala ho kolem krku. Wayne mě sevřel pevněji, jako by se chystal mě dlouho nepustit. Přivinula jsem se k němu a společně jsme se pohupovali v rytmu hudby, která očividně působila stejně magicky jako amulety, které jsme měli na sobě, protože záře okolních duší se nyní zcela vytratila. Zmizela za iluzí, která mi dovolovala vidět už jenom Wayna. Tmavé vlasy měl rozčuchané od tance. Světla reflektorů se odrážela v jeho

očíh a propůjčovala šedi jeho duhovek barevný lesk, který jako by mě hypnotizoval. Nemohla jsem od něj odtrhnout pohled, ani kdybych chtěla.

„Díky, že jsi sem šel dneska se mnou.“

„Za to mi nemusíš děkovat.“

„Ale já chci.“

Pravděpodobně to byly ty panáky a koktejl, které mi dodaly tolik odvahy. Pravou ruku jsem mu požila za krk a přitáhla ho k sobě. Srdce se mi vzrušením rozbušilo, když se naše rty dotkly. Hlavou mi přitom probleskla myšlenka, že zítra to asi bude na základně poněkud zvláštní. Ale vtom Wayne můj polibek opětoval. Měkce, lehce, ne tak, abych nebyla schopná se nadechnout, a přesto se mi jeho intenzitou zatajil dech. Staří známí motýli mého mladického poblouznění, které jsem už dávno považovala za mrtvé, začali znovu mávat křídly.

„Neber to špatně, ale jsem opravdu rád, že jsi dneska večer byla sama,“ zašeptal mi Wayne do rtů.

Hrudník se mi vzrušeně zvedal. „Proč?“

„Protože jsem si s tebou konečně mohl v klidu promluvit,“ odpověděl Wayne a položil svou ruku, kterou mi celou tu dobu držel na boku, na záda. Pomalu mě hladil po páteři až k lemu hlubokého výstřihu.

Když se jeho prsty dotkly mé obnažené kůže, zachvěla jsem se. Polilo mě nevýslovné horko, a to ne kvůli tomu, že bylo v klubu k zalknutí. Tento žár vycházel zevnitř a zapálil ve mně něco, co by dokázal uhasit jenom Wayne. Zřejmě jsem si jeho slova předtím na základně přece jen nevyložila špatně.

„Svůj kompliment jsem myslel vážně, Ello. Jsi nádherná. Viděl jsem tě cvičit jógu v tělocvičně a neuniklo mi, jak ti to sluší, ani to, jak skvěle vypadáš v těch červených bikinách, které nosíváš u bazénu.“

Při představě, že mě Wayne na základně potajmu sledoval, jsem se začervenala. Slyšet tohle vyznání od jiného kluka by